

med Valgret og Valgbarhed baade til Landsting og Folketing. Samme Aar gik vi i stort Følge op til Kongen for at sige ham Tak med vort smukke Banner i Spidsen, baaret af 5 unge Piger igennem hele Byen. Efter at Ordføreren havde udtalt Kvindernes Tak, henvendte Kongen følgende Ord til os: »Jeg takker Dem for den venlige Henvendelse. Jeg har fuld Tillid til, at Kvinderne vil gøre god Fyldest sideordnet med Manden. Exempler derpaa have vi allerede i det kommunale Liv, men paa ét Sted, nemlig i Hjemmet, kan Kvinden ikke undværes, der kan hendes Indflydelse ikke erstattes; igennem Børnenes Kærlighed til Hjemmet vækkes Kærlighed til vort fælles Hjem Danmark. Jeg beder Dem bringe min Tak til de forsamlede Kvinder, samt bringe dem Dronningens og min Hilsen.«

Ogsaa til den danske Rigsdag kom vi frem med vor Tak, og *Pedersen-Nyskov*, som den Gang var Formand i Folketinget, modtog os og udtalte sin Glæde over, at der nu var givet Kvinderne lige politisk Borgerret med Mændene, og at det har været den danske Rigsdag en Glæde, at i et af de vigtigste Punkter i den nye Grundlov har der været fuld Enighed i Rigsdagen.

Den 6. Juli 1915 holdt jeg paa Himmelbjærget — ved en Fest til Minde herom — følgende Tale:

Naar vi nu om lidt skal hen paa Bjerget og plante et Egetræ til Minde om Dagen den 5. Juni 1915, da Kvinderne fik lige Ret med Mændene, kommer man til at

huske paa de smaa Træer i Bjørnsons Fortælling, der under stor Modstand, værst fra Fjeldet selv, endelig — med smaa Skridt fremad — fik klædt Fjeldet, og da de naaede til at stikke Hovederne op over Fjeldets Top og se sig om, udbrød: »Aah, der er Sjælebod i det at naa frem.«

Saadan har vi Kvinder ogsaa kæmpet i et halvhundred Aar under Modstand, Latter og Spot — næsten værst fra Kvinderne selv — men dog med smaa Skridts Fremgang, til vi nu endelig har naaet Maalet og nu ogsaa maa udbryde som de smaa Træer: »Aah, der er Sjælebod i det at have vundet Sejr«.

Det er nok Kvinderne, der er mest glade ved den nye Grundlov, for Mændene er det kun en Udvidelse, for os er det *det Hele*.

Da Kongen i 1849 delte sin Magt med Folket, var Kvinderne ikke regnede med, men vi jublede alligevel over den, som det ses af Mads Hansens Digt fra den Tid: »Denne Dag glemmes ingensinde, den fejres af Markens blaae Kærminde og af den danske Kvinde«, indtil en ung Pige paa 18 Aar, Mathilde Fibiger — ligesom Barnet i Kejserens nye Klæder — raabte ud: »Ja men det er jo ganske uretfærdigt« — saa begyndte vi at tænke os lidt om og tog fat paa at klæde Fjældet.

Ja, jeg har været med mange Gange her paa Himmelbjerget og jublet over »den tolvaars Knægt med Lærredsbukser og Vadmelstrøje af simpel Borger og Bondeslægt, men med en Solstraale i sit Øje«. Solstraalen var den

almindelige Stemmeret, ingen Forskel paa Fattig og Rig, og jeg har været med at skamme os over, at vi ikke bedre værgede om Kong Frederiks Gave, men gav dem Lov til at tage Solstraalen bort, ialtfald af det ene Ting, saa min Far, der havde været med at give den gamle Grundlov, ikke mere kunde gaa til Grundlovsfest for den nye af 1866.

Men nu, ja nu maa vi fryde os, nu er Solstraalen kommen igen, og med større Sandhed end første Gang, da nu alle Kvinder og alt Tyende er kommet med, saa vi nu med Sandhed syng: Denne Dag — den 5. Juni 1915 — den glemmes ingensinde, den fejres af Markens blaae Kærminde og af den danske Kvinde«. Ja det var en stor Dag den Dag i Folketinget, da den nye Grundlov blev vedtaget af alle Partier. Derfor maatte vi raabe Hurra, og derfor takker vi Mændene paa denne Dag, uden dem kunde vi jo ikke have faaet den.

Men naar vi altsaa nu er kommen op paa Bjerget og ser os om som de smaa Træer, hvad ser vi saa: hele Verden i et Flammehav af Baal og Brand, Rædsler og Elendighed. Claudius i Wandsbecker Bote siger: »Krig, Krig, godt jeg ikke er Skyld deri«, ja vi kan ogsaa sige, godt vi ikke har Skyld deri, og dog maa jeg sige — som Bjørnson — »Thi vi heller Landet brændte, end det blev til Fald«. Men det skulde *ikke* blive til Fald, og vi haaber, at nu, naar vi kommer med, og ogsaa faar Skyld i, hvad der sker her i Landet, at der saa maa blive en anden Maade at bilægge Stridigheder paa end at slaa hinanden ihjel og brænde Landet.

Bjørnson sagde engang til mig: »Fru Møller, vi maa have Kvinderne med, om det Gode i Verden skal sejre«. Gud bedre det, vi er syndige Mennesker saa vel som Mændene, men vi har noget, som Mændene ikke har og som ikke kan undværes, hverken i det lille eller store Hjem Danmark, der er vor Kvindelighed, Moderlighed, *Mildhedsmajestæien*, som Grundtvig siger. Det er en Gave fra den store Mildhedsmajestæt heroven til, og kun naar vi tager ham med, kan det Gode i Verden sejre:

»Kongernes Konge, ene Du kan værne vort elskede Fædreland«.

RØDKILDE

Da jeg havde været 8 Aar som Husmoder og Lærerinde paa Grundtvigs Højskole, fik jeg Brev fra min Svigerinde *Augusta*, Frede Bojsens Kone paa Møen, at nu da Frede havde forladt Politikken, vilde han selv overtage sin Højskole igen. *Augusta* vilde ikke have Husholdningen, og hun vilde saa have mig til at overtage den og bo derovre mellem Eleverne. Jeg var den Gang 68 Aar, men jeg havde stor Lyst til at komme til Møen, hvor jeg havde saa mange Minder fra mit gamle Hjem, og saa være sammen med min Broder Frede, saa jeg svarede strax ja.

Nu gik Flytningen til Møen, det var i Aaret 1905, og det var rigtignok ogsaa at være kommen hjem. Jeg skulde holde Foredrag paa Skolen, saa ofte jeg vilde, og ellers tage mig af Eleverne, især de Syge, og det gik alt sammen udmærket. *Augusta*, *Fredes* Kone, var saa glad